

styrret det Forhold, som nu er. Det er den ene Ting, jeg gerne vilde sige om Forslaget angaaende Hvide Sande.

Saa er der noget andet, jeg ogsaa maa sige. Sagen er, at af Vandbygningsdirektørens Skrivelse fremgaar det, at han tænker sig, at samtidig med Gennemgravningen mod Nord vil det nuværende Udløb, det saakaldte Nymindegab, kunne forblive aabent. Det mener han kan lade sig gøre, naar Gennemgravningen sker saa langt mod Nord som ved Hvide Sande, og det vandførende Profil bliver holdt indenfor den Grænse, han foreslaar. Hertil vil jeg sige, at det vil blive vanskeligt at holde det nuværende Løb aabent, fordi man jo svækker Strømmen. Det er klart, at ved et Vandareal saa stort som Ringkøbing Fjord, der har en Overflade af 6—7 Kv. Mil, er den Kraft, som Udstrømningen har, naar der har været Højvande, og Vandet skal tilbage til Havet, overmaade stor. Men denne Kraft vil blive betydelig svækket ved, at der er to Udløb. Men har man den Tro, at det kan lade sig gøre, selv med denne svækkede Udstrømning, at holde Nymindegab aabent, saaledes som Vandbygningsdirektøren har, vil jeg sige, at dersom Finansudvalget, hvad jeg ikke kan vide, tænker paa noget saadant, er der en Ting til at bemærke. Der maa ikke ske Gennemgravning, uden at man samtidig befæster Siderne. Skulde den sydlige Del af Befolkningen, den, hvis Interesse jeg skal varetage, føle sig nogenlunde tilfreds med den paatænkte Gennemgravning — det bliver den vist ikke alligevel, det er jeg vis paa —, maa man i alt Fald sikre det nuværende Udløb noget, selv om man ikke behøver at befæste det saaledes, som man skal befæste et nordligt Udløb, hvor man kommer ud for det aabne Hav, hvad man ikke gør hernede. Man maa sørge for, at Udløbet ikke bliver ved paa Grund af Materialvandring at gaa Syd paa som nu, for jo længere det gaar mod Syd, des svagere bliver Strømmen. Det siger sig selv.

Man maatte der følge den Anvisning, som er bleven given af den Kommission, der har været nedsat og har afgivet den betydeligste Betænkning i denne Sag, nemlig den Kommission, som afgav Betænkning i Aaret 1900, og som bestod af sagkyndige, praktiske og dygtige Mænd. De afgave den Erklæring, at man maa ikke grave et Udløb fra Ringkøbing Fjord nordligere, end at man har en naturlig Beskyttelse af Fjordens Indløb. Man maa ikke komme over paa den dybe Fjord. Med andre Ord,

man maa ikke komme længere end til den første Landsby, som hedder Bjerregaard. Den omtalte Kommission har med Tal bevist, at hvad enten man gennemgraver ved Hvide Sande eller ved Skodbjergene, vil under visse givne Forhold ifølge Vandstandsmaalingen Vandspejlet kunne stige med $3\frac{1}{2}$ Fod, saaledes som jeg tillod mig at anføre i Fjor. Det staar i Rigsdagstidenden fra i Fjor, men ellers er det jo bedst at søge til den af mig nævnte Betænkning og se, hvad der staar om Ringkøbing Fjords Udløb. Der findes baade en Meddelelse om den historiske Undersøgelse, der har været foretaget, og der er skildret Nutidens Forhold, og hvad man mener, der bør gøres i Fremtiden. Dette sidste er netop det, jeg vil benytte.

Kommissionen mente, at der skulde gøres noget for at holde det nuværende Udløb ved Nymindegab aabent, og saa foreslog den, at man skulde imødekomme Fiskerne ved at give dem en lille Baadehavn eller i alt Fald en Slags Kaj, inde i selve Fjorden, saa de kunde ligge rolig med deres Baade der og have Plads til deres Hyttefade. Det var anslaaet til at koste 50,000 Kr., saa det var nok til at overkomme. Minister Hage talte om, den Gang jeg havde en Samtale med ham om denne Sag, at man til Sikring af Udløbet skulde begynde med nogle faa Pælehøfder der, hvilket han ogsaa foreslog. Men disse Pælehøfder vilde man ikke have. De stode godt nok paa Finanslovsforslaget, men da de kom her til 2den Behandling, vilde det ærede Medlem for Skern (Ovesen) ikke have dem staaende der — det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa —, de gik sig en Tur. Disse Pælehøfder skulde have kostet 6,000 Kr., saa vidt jeg erindrer.

Det kommer an paa, hvor man sætter saadanne Høfder. Undertiden ere de ikke af nogen Værdi, men undertiden kunne de være meget heldige. Oppe ved Skallingen, hvor jeg har haft rig Lejlighed til at se, hvorledes de virke, gøre de megen Nytte. Overklitfoged Bang faar der ved Hjælp af saadanne smaa Pælehøfder Naturen til at hjælpe til med større Forskansninger der, hvor man ønsker det. Saadanne Forsøg vilde Minister Hage have gjort paa den nordre Side af Udløbet, men det fik han altsaa ikke Lov til. Høfderne bleve flyttede langt længere Nord paa, og der kunde de ikke holde sig, hvilket ikke er saa mærkeligt. Sagen er den, at Horns Rev strækker sig 3 Mil udenfor Nymindegab, en Mil i Bredden, og den Læ, det